

Адміністративне право та процес

УДК 351.741

Шаповал Роман Володимирович

*доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри адміністративного права
та адміністративної діяльності*

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

Шаповал Роман Владимирович

*доктор юридических наук, профессор,
профессор кафедры административного права
и административной деятельности*

Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого

Shapoval Roman

*Doctor of Law, Professor,
Professor of the Department of Administrative Law and Administrative Activities
Yaroslav Mudryi National Law University
ORCID: 0000-0002-5716-9291*

Солнцева Христина Володимирівна

*кандидатка юридичних наук, доцентка,
доцентка кафедри адміністративного права
та адміністративної діяльності*

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Солнцева Кристина Владимировна

*кандидат юридических наук, доцент,
доцент кафедры административного права
и административной деятельности*

Национальный юридический университет имени Ярослава Мудрого

Solntseva Khrystyna

*Candidate of Law, Associate Professor,
Associate Professor of Administrative Law and Administrative Activities*

Yaroslav Mudryi National Law University

ORCID: 0000-0001-9404-8029

ІНФОРМАЦІЙНО-ПРАВОВА СКЛАДОВА ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АСПЕКТ INFORMATION AND LEGAL COMPONENT OF THE ACTIVITY OF THE NATIONAL POLICE OF UKRAINE: A COMPARATIVE ASPECT

***Анотація.** Інформаційне забезпечення структурних підрозділів правоохоронних органів в умовах сучасного стрімкого розвитку, зміни чинного законодавства України та сучасних глобалізаційних процесів є одним із основних факторів та аспектів належного функціонування системи як цілісного явища. Наявність розгалуженої структури розподілу інформації й правил користування та розпорядження нею створює необхідність в належному доктринальному, законодавчому та практичному врегулюванні даного питання, адже впливає не лише на якісне функціонування органів місцевого самоврядування, але й на справи загальнонаціонального значення. Так, Європейський суд з прав людини неодноразово зазначав поняття приватне життя охоплює фізичну та психологічну недоторканість особи. Тому воно може включати в себе різні аспекти фізичної та соціальної самоідентифікації особи, що є слушною підставою вважати, що реальний доступ до конфіденційної інформації щодо фізичних осіб правоохоронні органи мають а об'єктивного обов'язку та єдиної процедури схоронності конфіденційної інформації – ні, що є нагальним питанням та проблемою в умовах розвитку сучасного суспільства.*

Ключові слова: інформаційно-аналітична складова, конфіденційність, схоронність інформації.

Аннотація. Информационное обеспечение структурных подразделений правоохранительных органов в условиях современного стремительного развития, изменения действующего законодательства и современных глобализационных процессов является одним из основных факторов и аспектов надлежащего функционирования системы как целостного явления. Наличие разветвленной структуры распределения информации и правил использования и распоряжения ею приводит к возникновению необходимости надлежащего доктринального, законодательного и практического урегулирования данного вопроса, ведь влияет не только на качественное функционирование органов местного самоуправления, но и на дела общенационального значения. Так, Европейский суд по правам человека неоднократно указывал на понятие частной жизни, охватывающей физическую и психологическую неприкосновенность личности. Поэтому оно может включать в себя различные аспекты физической и социальной самоидентификации личности, что является правильным основанием полагать, что реальный доступ к конфиденциальной информации относительно физических лиц является насущным вопросом и проблемой в условиях развития современного общества.

Ключевые слова: информационно-аналитическая составляющая, конфиденциальность, сохранность информации.

Summary. Information support of structural units of law enforcement agencies in current rapid development, changes in current legislation of Ukraine and modern globalization processes is one of the main factors and aspects of the proper functioning of the system as a holistic phenomenon. The existence of an extensive structure of information distribution and rules of use and disposal

makes it necessary for proper doctrinal, legislative and practical settlement of this issue, as it affects not only the quality of local government, but also matters of national importance. Thus, the European Court of Human Rights has repeatedly noted the concept of privacy encompasses the physical and psychological integrity of the individual. Therefore, it may include various aspects of the physical and social self-identification of a person, which is a good reason to believe that real access to confidential information about individuals law enforcement agencies have an objective obligation and a single procedure for maintaining confidential information - no, that is urgent issues and problems in the development of modern society.

Key words: *information-analytical component, confidentiality, security of information.*

Постановка проблеми. Наразі в Україні інформаційно-правова складова діяльності органів Національної поліції України, а саме її інформаційно-аналітичний аспект включає в себе не лише певний спектр дій чи бездіяльності службових та посадових осіб правоохоронних органів, але й ряд зобов'язань, які мають виконувати останні при здійсненні своїх юрисдикційних повноважень. Вищевказане твердження потребує обґрунтуванню, адже ані доктринальні доробки, ані чинне законодавство України не надає мотивованого роз'яснення цьому питанню. Також, неоднозначність виникає й при вивченні питання виконання положень чинного законодавства України в сфері забезпечення схоронності конфіденційної інформації (таємниці) та іншої інформації, що охороняється законом. Потребує спростування позиція вчених щодо того що виключно службова та таємна інформація визнається такою, що має статус обмеженою у доступі в системі Національної поліції України. В свою чергу інформаційних обіг аналізованого правоохоронного органу не містить в собі жодної конфіденційної інформації та, відповідно, вона не має захищатись

при здійсненні інформаційно-аналітичної діяльності поліцейськими, адже рішення про обмеження доступу до неї крім центральних органів виконавчої влади, приймають юридичні та фізичні особи приватного права. Потребує аналізу недосконалість чинного законодавства України в сфері регламентування поліцейської діяльності з огляду на нагальне питання щодо відсутності спеціального законодавства щодо втручання правоохоронних органів в приватне життя фізичних осіб – громадян України, на кшталт того, як це регулюється в сфері збирання, розпорядження та схоронності службової та таємної інформації.

Стан дослідження. Значний внесок в розвиток доктринальних доробок в питанні визначення, аналізу та мотивування категорії інформаційно-аналітичного аспекту інформаційної складової діяльності органів Національної поліції внесли такі вчені, як Мовчан А.В. та Бандурка О. М. Сутність інформації з обмеженим доступом в органах Національної поліції України розкрив у своїй роботі Негодченко В. О., сформулювавши авторську позицію щодо розмежування інформації у структурі правоохоронних органів.

Метою дослідження є надання належної доктринальної оцінки законодавчо закріпленої процедури збирання, зберігання та розповсюдження конфіденційної інформації службовими та посадовими особами структури органів Національної поліції України крізь призму аналізу наукових доробок вчених, судової практики судових установ національної юрисдикції та міжнародних судових установ. Також, цілєю даної статті є встановлення допустимого об'єму та меж дискреційних повноважень поліції при втручанні в приватне життя фізичних осіб у порівнянні із міжнародно-правовим регулюванням діяльності правоохоронних органів.

Виклад основного матеріалу. Інформаційно-правовий інститут діяльності органів Національної поліції України є таким, що має в себе

включати не лише загальне інформаційне (кадрове) забезпечення внутрішньої діяльності, а й, в свою чергу, інформаційно-аналітичний аспект обробки знайдених матеріалів.

Так, на думку А. Мовчана, інформаційно-аналітичним забезпеченням системи органів Національної поліції України є таке, що містить в собі такі взаємодоповнюючі та взаємопов'язані складові частини, як:

1) інформаційна система, в рамках якої має здійснюватися збір, накопичувальна діяльність, систематизування та обробка відповідного інформаційного масиву;

2) аналітичний аспект, що включає в себе здійснення комплексного організаційного забезпечення роботи та опрацювання й синтез наявних оперативних та інших блоків інформації;

3) належне управління, що має забезпечуватись прийняттям необхідного спектру рішень з питань налагодження стратегій та тактик протидії правопорушень [1, с.183].

Основним мотивом належного забезпечення систем важелів інформаційних регулювань при реалізації законних повноважень органів Національної поліції України виступає всебічне інформаційне забезпечення та підтримка та практична діяльність правоохоронного сектору у запобіганні злочинних проявів в країні базуючись на комплексі та симбіозі організаційного, нормативно-правового, технічного, програмного засадничого спектру [2, с.78].

Дійсно, не можна не погодитись із вищезазначеними позиціями вчених, однак на нашу думку інформаційно-правова складова діяльності органів Національної поліції України, зокрема, але не виключно, її інформаційно-аналітичний аспект включає в себе не лише певний спектр дій чи бездіяльності службових та посадових осіб правоохоронних органів, але й ряд зобов'язань, які мають виконувати останні при здійсненні своїх юрисдикційних повноважень. В даному випадку мова йде про виконання

положень чинного законодавства України в сфері забезпечення схоронності конфіденційної інформації (таємниці) та іншої інформації, що охороняється законом.

Доктрина сповна розвинена у напрямку аналізу повноважень поліцейських в сфері здійснення інформаційно-аналітичної діяльності. Так, ряд вчених вказують, що виключно службова та таємна інформація визнається такою, що має статус обмеженою у доступі в системі Національної поліції України. В свою чергу інформаційних обіг аналізованого правоохоронного органу не містить в собі жодної конфіденційної інформації та, відповідно, вона не має захищатись при здійсненні інформаційно-аналітичної діяльності поліцейськими, адже рішення про обмеження доступу до неї крім центральних органів виконавчої влади, приймають юридичні та фізичні особи приватного права [3, с.137].

З аналізу статті 21 Закону України «Про інформацію» можна прийти до висновку про те, інформацією з обмеженим доступом є конфіденційна, таємна та службова інформація. В свою чергу, конфіденційною є інформація про фізичну особу, а також інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень. Конфіденційна інформація може поширюватися за бажанням (згодою) відповідної особи у визначеному нею порядку відповідно до передбачених нею умов, а також в інших випадках, визначених законом [4].

Закон України «Про доступ до публічної інформації» надає в своїх положеннях дещо розгорнуте тлумачення інформації, що охороняється законом, зазначаючи наступне: «Обмеження доступу до інформації здійснюється відповідно до закону при дотриманні сукупності таких вимог:

- 1) виключно в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи кримінальним правопорушенням, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню

інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя;

2) розголошення інформації може завдати істотної шкоди цим інтересам;

3) шкода від оприлюднення такої інформації переважає суспільний інтерес в її отриманні» [5].

Виходячи із зазначеного, враховуючи принцип верховенства права, який визнаний Конституцією України та має додержуватись усіма фізичними особами та юридичними особами приватного та публічного права на території України при здійсненні будь-якої діяльності, таке обмеження та збереження конфіденційності має бути широко та ґрунтовно закріплено в чинному законодавстві України, зокрема, в діяльності Національної поліції.

Аналізуючи діяльність службових та посадових осіб органів Національної поліції України, пропонуємо встановити обсяг інформації, що доступна для розпорядження ними крізь призму наданих законом повноважень, та встановити, чи дійсно поліцейські не мають можливості отримати доступ до конфіденційної інформації поза межами будь-якого з регламентованих чинним українським законодавством проваджень. Так, пропонуємо звернутись до таблиці, наведеної нижче встановлення приналежності інформації до такої, що охороняється законом в аспекті її розпорядження правоохоронними органами.

Система розмежування службової та таємної інформації в діяльності органів Національної поліції України

Службова інформація

- Міститься у Наказі Міністерства внутрішніх справ України від 27.05.2016 року №432 [6] й включає в себе інформацію:
- у сфері роботи з персоналом, організації освітньої та наукової діяльності;
- у сфері мобілізаційної роботи та мобілізації;
- у сфері забезпечення та зв'язку;
- у сфері фінансово-облікової політики;
- у сфері науково-дослідної діяльності;
- у сфері інформаційних технологій;
- у сфері охорони інформації з обмеженим доступом;
- у сфері криптографічного захисту інформації;
- у сфері діяльності учасників антитерористичної операції МВС тощо.

Таємна інформація

- Виходячи із критичного аналізу Закону України "Про державну таємницю" [7] таємною інформацією є інформація про:
- особовий склад органів органів Національної поліції
- засоби, зміст, плани, організацію, фінансування та матеріально-технічне забезпечення, форми, методи і результати органів Національної поліції
- організацію та порядок здійснення охорони адміністративних будинків та інших державних об'єктів, посадових та інших осіб, охорона яких здійснюється відповідно до Закону України "Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб"
- систему урядового та спеціального зв'язку
- системи та засоби криптографічного захисту секретної інформації, їх розроблення, виробництво, технологію виготовлення та використання;
- організацію режиму секретності органах Національної поліції;
- організацію, зміст, стан і плани розвитку технічного захисту секретної інформації;

Так, аналізуючи вищезазначені види інформації, варто дійти до висновку, що на сьогоднішній день, не існує жодного акта чинного законодавства України в сфері регламентування інформаційно-аналітичної діяльності органів Національної поліції України. Однак, постає логічне питання, чи дійсно службові та посадові особи правоохоронних органів не мають доступу та конфіденційної інформації, чи наявна прогалина в законодавстві, яка так чи інакше порушує засадничі принципи

функціонування держави як демократичної та правової, порушуючи при цьому положення ст. 1,3,32 Конституції України [8].

Європейський суд з прав людини неодноразово зазначав поняття приватне життя охоплює фізичну та психологічну недоторканість особи. Тому воно може включати в себе різні аспекти фізичної та соціальної самоідентифікації особи. Беручи до уваги швидкі темпи розвитку генетики та інформаційних технологій, Суд не виключає ймовірність того, що в майбутньому стане можливим втручання держави в приватне життя шляхом використання генетичної інформації по новому або такими способами, які сьогодні неможливо точно передбачити. Крім виключно особистого характеру зразків клітин, Європейський суд відмітив й те, що в них міститься багато конфіденційної інформації про людину, у тому числі про стан її здоров'я. Крім того, зразки ДНК містять унікальний генетичний код, надзвичайно важливий як для самої людини, так і для її родичів. З урахування вищевикладеного, Суд дійшов висновку, що зберігання зразків клітин та профілів ДНК свідчить про втручання держави в реалізацію права заявників на повагу до їхнього приватного життя за змістом положень пункту 1 статті 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [9; 10].

Виходячи із вищезазначеного, Європейський суд з прав людини вбачає за необхідно кваліфікувати інформацію, що так чи інакше пов'язана із ДНК та іншими особистими даними особи, як таку, що стосується її приватного життя, захист якого передбачений Конвенцією та чинним національним законодавством. Враховуючи положення, зазначені нами протягом дослідження справедливо дійти до висновку, що аналізована нами інформація є конфіденційною, а тому її захист має гарантуватись державою в особі центральних органів влади у разі надання можливості таким органам доступу до інформації відповідно до положень того чи іншого закону.

Справедливо в цьому випадку звернутись до положень частини другої статті 26 Закону України «Про національну поліцію»: «При наповненні реєстрів та баз (банків) даних, визначених у пункті 7 частини першої цієї статті, поліція забезпечує збирання, накопичення мультимедійної інформації (фото, відео, звукозаписи) та біометричних даних **(відцифрований образ обличчя особи, відцифровані відбитки пальців рук, дактилокартки)**).

Збирання, накопичення, зберігання, використання та знищення біометричних даних здійснюються відповідно до вимог закону в порядку, встановленому Міністерством внутрішніх справ України.

Збирання, накопичення, зберігання, використання та знищення генетичних даних **(зразків ДНК)** здійснюються відповідно до закону».

Варто вказати на тому, що вищевказані положення діють на період воєнного стану, запровадженого в Україні введеного Указом Президента України №64/2022 унаслідок повномасштабного вторгнення Росії на територію нашої держави та ведення активних бойових дій проти українського народу.

До початку війни на території країни, адаптування чинного законодавства України під особливий період, дана норма звучала наступним чином: «Під час наповнення баз (банків) даних, визначених у пункті 7 частини першої цієї статті, поліція забезпечує збирання, накопичення мультимедійної інформації (фото, відео-, звукозапис) та біометричних даних (дактилокартки, зразки ДНК)».

По-перше, варто вказати, що законодавство абсолютно не надає жодних уточнюючих положень щодо того в процесі здійснення яких процесуальних дій може бути здійснений збір вищевказаної інформації: під час розслідування, адміністративного арешту, догляду, чи просто у фізичної особи з метою здійснення профілактичної діяльності.

По-друге, постає нагальне питання щодо наявності спеціального законодавства щодо втручання правоохоронних органів в приватне життя фізичних осіб – громадян України, на кшталт того, як це регулюється в сфері збирання, розпорядження та схоронності службової та таємної інформації. Слово «конфіденційність» чи «конфіденційний» жодного разу не згадується в Законі України «Про національну поліцію».

Окрім усього вищевказаного, варто вказати, що з введенням воєнного стану в Україні втручання в конституційні права та свободи громадян стало більш масштабним. Мова зараз йде про появу у правоохоронних органів права збирати та зберігати біометричні дані (відцифрований образ обличчя особи, відцифровані відбитки пальців рук, дактилокартки). Звісно, це є об'єктивно необхідним в сучасних умовах, однак, для належної реалізації такого значного втручання в приватне життя фізичних осіб, необхідне паралельне ґрунтовне нормативне регулювання даної процедури, чого, на жаль, на сьогоднішній день, в Україні немає.

В практиці вдосконалення українського законодавства в сфері порушення принципу схоронності конфіденційної інформації про приватне життя фізичної особи наявні випадку, коли Конституційний Суд України визнавав неконституційними положення про відповідне втручання.

Так, Рішенням Конституційного Суду України від 01.06.2016 року по справі №2-рп/2016 було визнано неконституційним положення Закону, яке передбачало обмеження конституційного права на свободу, оскільки в Законі були відсутні норми, які б забезпечували захист від свавільного обмеження конституційного права.

Враховуючи проміжний висновок, до якого можна прийти, виходячи із зазначеного в дослідженні, вбачається необхідним звернутись до практики та формування інституту захист конфіденційної інформації а території інших держав Європи та Азії.

Японія, наприклад, свою моделлю управління називає «кайдзен». Відповідним методом країна відмовляється від неактуальної діяльності, перепрофілюючи своїх працівників в правильне, необхідне та потрібне русло діяльності. Загальна система рівнів регулювання поліцейської діяльності складається з національного, місцевого рівня та підпорядкованих організацій, кожна з яких має відповідні повноваження по захисту та схоронності прав та законних інтересів фізичних та юридичних осіб.

Так, при кожному територіальному підрозділі існує Секретаріат, який діє відповідно до законодавства, зокрема, але не виключно, законом про збереження конфіденційної інформації. Секретаріат забезпечує конфіденційність інформації, що надходить до відділку, планує та комплексно коригує управлінську діяльність; врегульовує відносини між поліцією та громадянами, при цьому підпорядковуючись не керівнику відповідного територіального відділку, а голові апарату центрального органу виконавчої влади в сфері правоохоронної діяльності.

Щодо несанкціонованого втручання в приватне життя громадян Японії, необхідно почати з того, що хоча й візуально законодавство побудоване за романо-германським типом, його суть тяжіє до англо-американської правової сім'ї, що ставить судовий прецедент на вищу ланку в системі джерел права. Таким чином, існує безліч запобіжників та елементів захисту громадян з боку органів судової влади. До того ж, наявність спеціального структурного підрозділу – Секретаріату, який несе повну відповідальність за схоронність персональних даних, що перебувають у розпорядженні правоохоронних органів, діє на виконання загальновизнаного принципу індивідуальної відповідальності, за яким за порушення прав громадян в певній конкретно визначеній сфері несе не уся структура, а її відокремлений підрозділ.

Данія, в свою чергу, є країною, що використовує Скандинавську модель побудови правопорядку. Так, лютому 2003 року вперше був запущений

портал електронного уряду Данії - Borger.dk. На початковому етапі він містив лише матеріали про державні послуги інформаційно-довідкового характеру. У період з 2004-2007 роки була сформована інфраструктура електронного уряду. Створено базові компоненти: портал і шлюз електронного уряду, платіжний шлюз електронного уряду, електронний міжвідомчий документообіг, інфраструктура відкритих ключів, єдине транспортне середовище державних органів, національні реєстри ідентифікаційних номерів, реалізовані електронні державні послуги.

Державна Поліція Данії почала виготовляти електронні паспорти в жовтні 2006. Електронний підпис «NemID» надає можливість легко та безпечно отримувати доступ до широкого спектру рішень публічного та приватного самообслуговування в мережі, включаючи електронні банківські операції, нерухомість, страхування та пенсійні фонди. З цим електронним підписом, громадяни використовують один і той же ID і той самий пароль для онлайн-банкінгу, як на урядових веб-сайтах, так і для приватних послуг онлайн. «NemID» став результатом співпраці між державою, муніципалітетом та регіонами, фінансовим сектором та приватним підрядником [12]. Отже, система органів Національної Поліції Данії є високозахищеним та кваліфікованим механізмом по захисту та недопущенню порушення принципу конфіденційності та несанкціонованого розповсюдження інформації про приватне життя фізичних осіб.

Щодо особливого періоду, на випадок якого будуть обмежені конституційні права та свободи громадян, варто вказати, що сучасна Данія не знала випадків, за якими б необхідно було розширювати дискрецію поліцейських. В свою чергу, система законодавства та система правоохоронних органів побудована таким чином, що електронний підпис «NemID» та засекречена база даних може гарантувати громадянам повний та безумовний захист їх персональних даних в разі їх порушення. Для цього

діють спеціалізовані центральні органи виконавчої влади, та департаменти силових структур.

Китайська поліція тестує технологію розпізнавання людей за ходою, розроблену однією з китайських ІІІ-компаній «Watrix». Вона використовує камери відеоспостереження й аналізує тисячі показників ходи людини, зберігаючи їх в базі даних. Програмне забезпечення може ідентифікувати людину на відстані 50 м від точки зйомки, навіть якщо в неї приховано обличчя або вона стоїть до відеокамери спиною. Всі дані передаються в центр управління в режимі реального часу, їх аналіз проводиться із застосуванням технологій ІІІ й аналізу великих даних. Звичайні громадяни можуть завантажити додаток і отримати доступ до відеопотоку, а також передати інформацію в центр управління про злочин одним натисканням кнопки. Після впровадження системи кількість крадіжок зі зломом і викрадень транспортних засобів зменшилася на 76,4%, а загальна кількість кримінальних справ знизилася на 38,6%. Очікується, що в майбутньому система буде розпізнавати поведінку та зможе прогнозувати порочні події, аналізуючи поведінкові ознаки, притаманні людям, які мають намір вчинити протиправні дії [13].

Щодо Китаю, та можливого обмеження прав та свобод громадян шляхом надмірного втручання в їхнє приватне життя, варто вказати, що навіть у випадку настання особливого періоду, відсутній людський аспект збирання конфіденційної інформації. Зберігання її здійснюється в зашифрованому під ключами порядку та доступно лише для обмеженого кола слідчих дій в кримінальному провадженні та для служб розвідки за належним чином обґрунтованим запитом.

Таким чином, вбачається, що ряд країн світу вже мають на сьогоднішній день механізм із дотримання прав та свобод людини, зокрема, в питанні недопущення зловживання можливістю збирати та зберігати конфіденційну інформацію щодо своїх громадян та розповсюджувати її.

Висновки. Провівши дослідження щодо інформаційно-правової складової діяльності органів Національної поліції України, справедливо дійти до наступних висновків:

1. Інформаційно-правова складова діяльності органів Національної поліції України, а саме її інформаційно-аналітичний аспект включає в себе не лише певний спектр дій чи бездіяльності службових та посадових осіб правоохоронних органів, але й ряд зобов'язань, які мають виконувати останні при здійсненні своїх юрисдикційних повноважень. В даному випадку мова йде про виконання положень чинного законодавства України в сфері забезпечення схоронності конфіденційної інформації (таємниці) та іншої інформації, що охороняється законом;

2. Окрім службової та таємної інформації, що визнається такою, що має статус обмеженою у доступі в системі Національної поліції України, обіг аналізованого правоохоронного органу містить в собі конфіденційну інформацію, яка має захищатись при здійсненні інформаційно-аналітичної діяльності поліцейськими, адже рішення про обмеження доступу до неї крім центральних органів виконавчої влади, приймають юридичні та фізичні особи приватного права;

3. Зроблений висновок про недосконалість чинного законодавства України в сфері регламентування поліцейської діяльності з огляду на нагальне питання щодо відсутності спеціального законодавства щодо втручання правоохоронних органів в приватне життя фізичних осіб – громадян України, на кшталт того, як це регулюється в сфері збирання, розпорядження та схоронності службової та таємної інформації. В ході аналізу, було встановлено, що слово «конфіденційність» чи «конфіденційний» жодного разу не згадується в Закону України «Про національну поліцію».

Література

1. Мовчан А.В. Теоретичні засади інформаційного забезпечення оперативно-розшукової діяльності. Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. 2011. № 2 (75). С. 181-188.
2. Бандурка О.М. Оперативно-розшукова діяльність. Підручник. Харків. Видавництво Національного університету внутрішніх справ. Ч.1. 2002. 336 с.
3. Негодченко В.О. Сутність інформації з обмеженим доступом в органах Національної поліції України. Право і суспільство. Адміністративне право і адміністративний процес, інформаційне право. Харків. 2016. №6. С. 131-138.
4. Про інформацію. Закон України №2657-7 від 02.10.1992 року. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text>
5. Про доступ до публічної інформації. Закон України №2939-6 від 13.01.2011 року. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17#Text>
6. Про затвердження Переліку відомостей, що становлять службову інформацію в системі Міністерства внутрішніх справ України. Наказ Міністерства внутрішніх справ України №432 від 27.05.2016 року. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0432320-16#Text>.
7. Про державну таємницю. Закон України від 3855-12 від 21.01.1994 року. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3855-12#Text>.
8. Конституція України. Закон України №254к/96-ВР від 28.06.1996 року. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>

9. С. та Марпер проти Сполученого Королівства [S. and Marper v. the United Kingdom] – заява № 30562/04. Рішення від 04.12.2008 року. Велика Палата Європейського суду з прав людини. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/fre#%7B%22tabview%22:%5B%22document%22%5D,%22itemid%22:%5B%22001-117816%22%5D%7D>
10. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. Рада Європи №995_004 від 04.11.1950 року. Відомості Верховної Ради України. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text
11. Про національну поліцію. Закон України №580-8 від 02.07.2015 року. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>
12. Чукут С. А. Основні напрями та пріоритети надання електронних послуг в країнах Європейського Союзу: на прикладі Данії. 2016. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1015>
13. Xuanzun Liu. Ubiquitous surveillance cameras in a Beijing district reduce crimes by nearly 40%. Global Times, сайт. Aug. 2018 URL: <http://www.globaltimes.cn/content/1113386.shtml>

References

1. Movchan A.V. Teoretychni zasady informacijnogho zabezpechennja operatyvno-rozshukovoji dijajlnosti. Naukovyj visnyk Nacionaljnoji akademiji vnutrishnikh sprav. 2011. # 2 (75). S. 181-188.
2. Bandurka O.M. Operatyvno-rozshukova dijajlnistj. Pidruchnyk. Kharkiv. Vydavnytvo Nacionaljnogho universytetu vnutrishnikh sprav. Ch.1. 2002. 336 s.
3. Neghodchenko V.O. Sutnistj informaciji z obmezhenym dostupom v orghanakh Nacionaljnoji policiji Ukrajiny. Pravo i suspiljstvo. Administratyvne prava i administratyvnyj proces, informacijne pravo. Kharkiv. 2016. #6. S. 131-138.

4. Pro informaciju. Zakon Ukrajiny #2657-7 vid 02.10.1992 roku. Vidomosti Verkhovnoji Rady Ukrajiny. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text>
5. Pro dostup do publichnoji informaciji. Zakon Ukrajiny #2939-6 vid 13.01.2011 roku. Vidomosti Verkhovnoji Rady Ukrajiny. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17#Text>
6. Pro zatverdzhennja Pereliku vidomostej, shho stanovljatj sluzhbovu informaciju v systemi Ministerstva vnutrishnikh sprav Ukrajiny. Nakaz Ministerstva vnutrishnikh sprav Ukrajiny #432 vid 27.05.2016 roku. Vidomosti Verkhovnoji Rady Ukrajiny. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0432320-16#Text>.
7. Pro derzhavnu tajemnyciju. Zakon Ukrajiny vid 3855-12 vid 21.01.1994 roku. Vidomosti Verkhovnoji Rady Ukrajiny. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3855-12#Text>.
8. Konstytucija Ukrajiny. Zakon Ukrajiny #254k/96-VR vid 28.06.1996 roku. Vidomosti Verkhovnoji Rady Ukrajiny. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
9. S. ta Marper proty Spoluchenogho Korolivstva [S. and Marper v. the United Kingdom] – zajava # 30562/04. Rishennja vid 04.12.2008 roku. Velyka Palata Jevropejskogho sudu z prav ljudyny. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/fre#{%22tabview%22:\[%22document%22\],%22itemid%22:\[%22001-117816%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/fre#{%22tabview%22:[%22document%22],%22itemid%22:[%22001-117816%22]})
10. Konvencija pro zakhyst prav ljudyny i osnovopolozhnykh svobod. Rada Jevropy #995_004 vid 04.11.1950 roku. Vidomosti Verkhovnoji Rady Ukrajiny. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text
11. Pro nacionaljnu policiju. Zakon Ukrajiny #580-8 vid 02.07.2015 roku. Vidomosti Verkhovnoji Rady Ukrajiny. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>

12. Chukut S. A. Osnovni naprjamy ta priorytety nadannja elektronnykh poslugh v krajinakh Jevropejskogho Sojuzu: na prykladi Daniji. 2016. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1015>
13. Xuanzun Liu. Ubiquitous surveillance cameras in a Beijing district reduce crimes by nearly 40%. Global Times, sayt. Aug. 2018 URL: <http://www.globaltimes.cn/content/1113386.shtml>